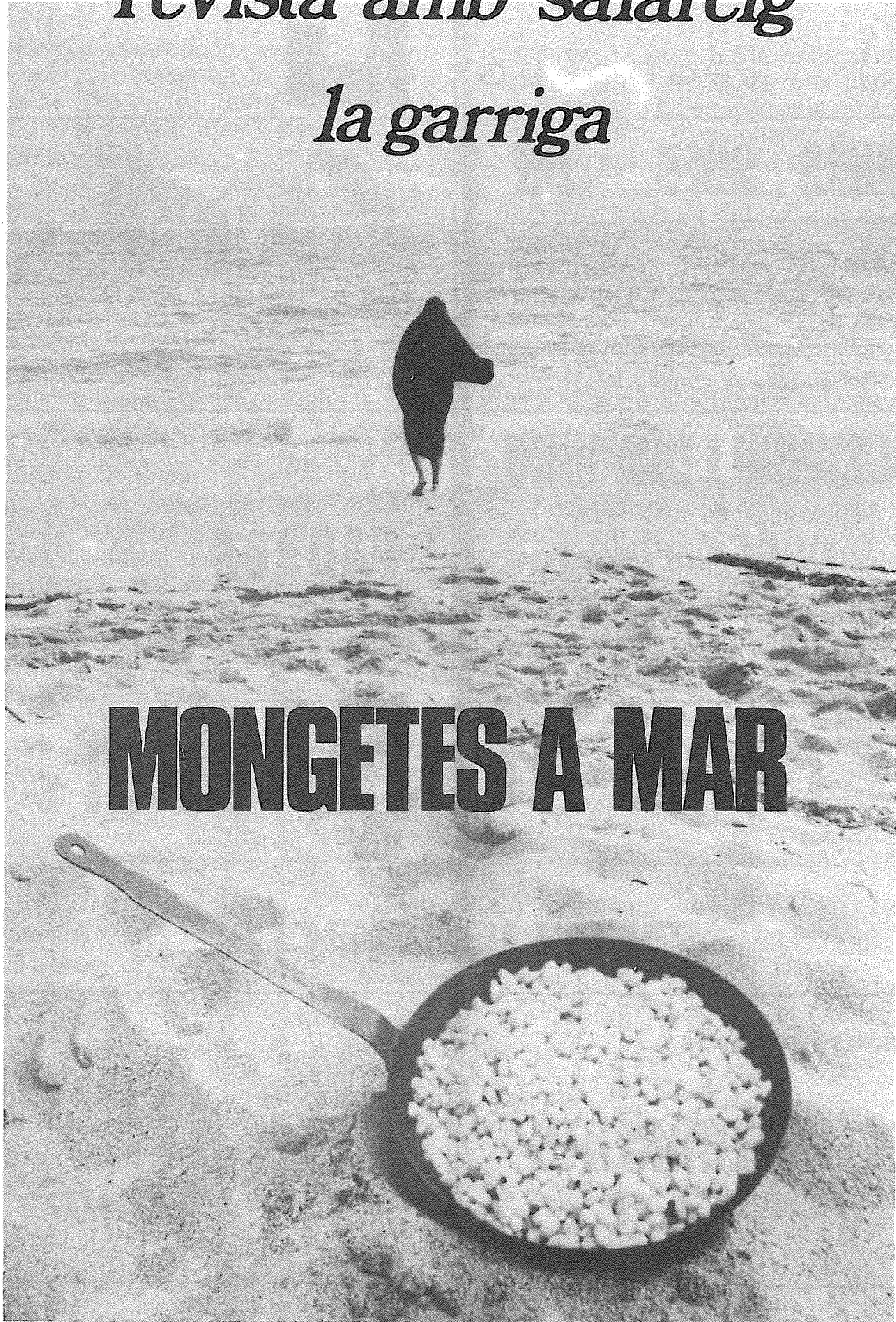

EL POU... CALENT

revista amb safareig

1979

la garriga

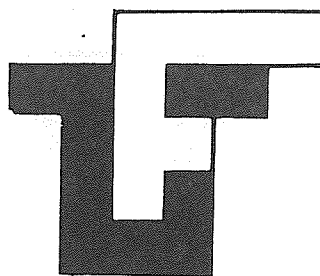
MONGETES A MAR

ARCADI
MARÍN

PODÒLEG

tapissats ferran

Taller:

Ramón Pareras, 5
Tel. 871 45 75

Particular:

Tel. 871 49 43

GIMNÀS SUEC 'DO'

Rupit, 21

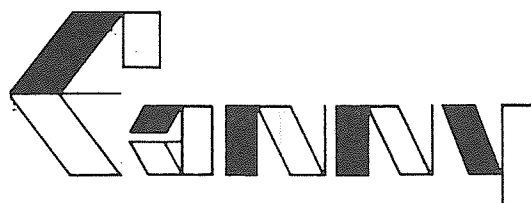
INICIACIÓ DEL CURS 79-80

Inform.

Figueras, 5

Noves activitats (Dansa-Jazz;
Gimnàstica Rítmica).

DILLUNS, DIMEGRES, DIVENDRES.
(Hores a convenir).

LLENCERIA FINA

C/ CARDEDEU, 22

DOMINGO I DOMINGO

ENCÀRRECS DE TOTA MENA
Comercials i particulars

67 GRAFTON WAY,
FITZROY SQUARE,
LONDRES,
W1P 5LN

TEL. 01-636 2973.

JOIER I RELLOTJER

PADRÓS

Centre, 14

CINE ALHAMBRA

actualidad

QUEVIURES I BOTIFARRES

C' AN TORRENTS

Avda. Onze de Setembre, 86

PAPERERIA

LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

CALÀBRIA, 104
TELÉFON 871 47 74

Digna

AMB ELL

Un calfred corprenedor va córrer per tot el poble en saber-se la notícia; qui ho deia no s'ho podia creure. Hi anà tot-hom, a l'enterrament d'en Rafael Porter. Per què?

Difícilment sabrem contestar aquesta pregunta. La vida és un misteri pregon, tan o més que la mort, i la de certes persones exerceix un influx indefinible, una atracció que va més enllà de l'amistat i de la coneixença, de l'afinitat per uns gustos o uns costums. No; no era res d'això el que d'ell ens captivava. En Rafael era més que un amic; perquè l'amistat té unes certes lleis, unes arrels de les quals en coneixes la saba, una llum determinada, definida. La coneixença o l'amistat amb en Rafael Porter, el tracte que tots hi havíem tingut, es movia a un altre nivell. Sabíem que mai seríem decebuts; tampoc mai no aniríem gaire endins del seu somriure amable, de la seva bondat generosa, de la seva paraula mesurada amb afinada ironia, de la seva permanent actitud de servei. Mai fou l'home de primera línia; sempre fou l'home fidel, sacrificat, constant.

Tot això ens explica una mica el perquè la seva mort ens abocà a un abisme

paorós. Ell, que havia estimat molt, ens deixà sense dir la darrera paraula; ell, que sempre havia volgut la pau, que l'havia estimat apassionadament, la cercà per camins que mai no podrem comprendre. Però cap dels que l'hem conegut i estimat podrem dubtar mai de la seva profunda fidelitat.

Estic segur que fou fidel a sí mateix fins al darrer moment. I aquesta fidelitat, dolorosa i tràgica, no deixa de ser una via de llum per tots nosaltres. Jo diria que si ell llegís avui els nostres pensaments, somriuria igual que sempre, intel·ligent, indulgent, irònic; i veuria, amb clarividència, com massa sovint només som fidels, de paraula, a tot el que diem.

Segurament, una de les coses que ens haurà aportat la seva vida i la seva mort, haurà estat l'haver aprofundit més a l'entorn del sentit de la vida; i potser empossos per aquesta mena de ressort molta gent anà al cementiri. Per què hi ana?

Ens havia de dir potser, en el darrer Adéu, que fóssim fidels als altres, al país, al món, a nosaltres mateixos.

En silenci, els seus amics d'El Pou Calent, servem el seu record amb un profund amor i amb cordial respecte.

COLLABORADORS

Aurora Otero
Aurelio Rodríguez
Esteve Mas
Francesc Archs
Jaume Guardis
Joan Garriga
Jordi Llimargues
Jordi Valls
Josep Mas
Josep Mosquera
Lluís Cuspinera
Manuel Porter
Manuel Vilar
Martí Sunyol (2)
Matilde Martínez
Pep Torra
Quique Alcántara
Ramon Mercader

EL POU... CALENT

revista amb safareig

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn. 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: 35 ptes.

EN AQUESTA NÚMERO HI HA:

Brocal
Affaire del Col·legi de les Monges
Una carta tancada, oberta M. Sunyol
Safareig (com sempre)
Esquitxades
De la resta de la Nostra Arquitectura
Esports
Recuperem la Nostra Història...
La Gavinetà xafardera

Quan vam obrir El Pou... Calent ja vam suposar que no sempre pouariem l'aigua al gust de tothom. Que hi hauria gent que se sentiria escaldada en la seva més íntima sensibilitat i que pensaria que som uns poca-soltes i uns destralers.

No obstant, volem agrair públicament la bona acollida que està tenint en general entre els que, per uns motius o altres, s'hi han vistos més vegades retratats. Per exemple, en el darrer número vam utilitzar fotografies de molta gent sense haver-la consultat prèviament. Això, en general, ha estat acceptat positivament pels implicats, cosa que els honora i ens estimula.

Tanmateix hi ha hagut excepcions, però això pot ésser degut a que molts, en llur modèstia, volen romandre sempre a l'anonimat sense que ningú no sàpiga res del que fan o del que diuen. Hem de creure-ho així ja que, si no, no s'entén que no els agradi sortir a l'única revista d'opinió que s'edita a la població.

En altres casos la motivació pot ésser diferent, car n'hi ha que, en llur alta vàlua, no en tenen prou amb una revista de poble i preferirien sortir a la televisió o al Play Boy. Ho comprenem, però també hauran d'acceptar que nosaltres no els fem afiliar a U.C.D. o fer strip-tease per a sortir-hi, la qual cosa també ens haurien d'agrar encara que només fos pel què diran.

També ens agradaria poder agrair la col·laboració directa i espontània de tothom que estigués implicat en qualsevol afer que fos d'interès general, però, per desgràcia, això ja no és tan habitual. Així doncs ens veiem obligats a anar empaitant la gent perquè faci col·laboracions o perquè doni la seva opinió sobre algun tema. I moltes vegades ni això no podem aconseguir, com, per exemple, en el cas del possible tancament del col·legi de les monges. Ni la direcció ni l'associació de pares no han volgut donar la seva opinió sobre el cas. Naturalment, després diran que donem una opinió parcial i interessada sobre l'assumpte. Si resulta que és així, i fent una concessió al bilingüisme constitucional, haurem de dir: «que cada palo aguante su vela».

"AGARRATE A LA BROCHA QUE TE QUITO LA ESCALERA"

Utilitzem aquesta dita popular per a parlar-vos del diari AVUI; si ho fem és perquè ens dona uns elements vàlids per a la reflexió, aquí els tenim amb el següent repartiment, com si anéssim a representar una comèdia.

- Diari AVUI..... brotxa
- Catalans..... pintor
- Institucions catalanes. escala (millor dit escaleta)

Els catalans han començat a pintar les rònegues parets del nostre país que han restat durant anys i panys abandonadotes, només hi passà algun cop la brotxa, fet des de el terra i amb el corresponent cop de sabre, com a premi per a l'autor.

Aquells arriscats pintors encara avui proliferen, hi ha fins i tot qui va sense escala, ja que demana una bona bastida.

Sigui com sigui avui tenim una escala, i el diari AVUI és una bona brotxa i de qualitat que ens pot ajudar en la realització de la tasca que ens hem proposat. El pintor, ara que no té el risc del cop de sabre, no pot estar endormiscat damunt de l'escaleta que ens han donat, ni posar-se un llacet com la rateta esperant pretendents.

Nosaltres pensem que si agafem fort la brotxa mai ens treuran mai l'escaleta.

DONEM SUPORT AL DIARI AVUI, CARAM!!!.

SAFAREIG

ETIQUETES

Els organitzadors de la revetlla de Sant Joan van considerar que els seus xampanyes eren «bo» i «extra». Davant d'aquests qualificatius l'orquestra hauria d'ésser considerada, pel cap baix d'apoteòtica gran reserva.

FER I DESFER

Més val una crítica destructiva que destruir un poble. Els que fan això, però, diuen que destrueixen per poder tornar a construir. Blocs de pisos, normalment.

ELS MIRACLES D'EN VINTRO

Els números de la revetlla de Sant Joan sembla que van sortir bé. En bona part sembla que això va ser degut a la col·laboració de l'Ajuntament en la persona del conseller Josep M. Vintrotó, de la comissió d'hisenda.

«Aquest xicot té unes mans que de les pedres treu pans» es va dir a fonts properes a l'organització, mentre algú murmurava que a veure si l'any vinent se les enginyava per a treure'n coques.

Els executius del Pou estan esperant la més mínima per a fixar-lo.

AMB EL CARNET A LA BOCA

En un dels darrers plens, la regidora Ester Camp presentà una extensa i documentada ponència sobre els animals incontrolats que hi ha a La Garriga (els irracionals). Com a resum se'n pot dir que tot gos indocumentat serà capturat i portat a un local municipal on serà immolat si al cap d'un temps prudencial ningú no el reclama.

Si dels gossos s'ampliés als mosquits es podria garantir que a les properes eleccions Convergència i Unió comptaria amb tots els vots dels que viuen i treballen a la vora de la riera.

ELS HEM DESCOBERT

Com tothom sap, unes mans desconegudes van arrencar la creu del Pas-seig, la matinada del dia que havia d'ésser portada al cementiri.

El Pou va obtenir fotografies d'aquest rar afer, però, quina ha estat la nostra sorpresa, quan, després d'un complicat procés de revelat (car eren molt fosques) ha resultat que els autors anaven disfressats!

Donem, però, als lectors, la instantània obtinguda de tan original robatori per si entre tots podem esbrinar qui s'amaga darrera les disfresses.

Es tracta d'una banda de traficants de creus?

De buscadors de tresors en insòlits amagatalls?

D'extravagants col·leccionistes, potser els mateixos que arpleguen, segons l'època de l'any, banderes catalanes, rètols de carrers o cartells electorals d'esquerres?

Es tracta de pietosos devots?

Per tal de resoldre la incognita plantejada, el POU rebrà qualsevol dibuix o retrat-robot que pugui donar una pista sobre la identitat dels protagonistes.

PROPOSTA

Novetat a la Festa Major: sardinada. Quin any es podrà fer una fritada amb peixos del Congost?

INSTÀNCIA

ASSABENTATS que el contracte signat entre l'ajuntament anterior i la mestressa de la Sinya pel que fa a la cessió gratuïta del terreny per la Guàrdia, tenia gat amagat (la gratuïtat ha costat ja al municipi cap a un milió de pessetes).

SOSPITANT, pel rebombori que va aixecar el tema a la taula Rodona, que el contracte amb l'Alpe també en té, de gat amagat.

EXIGIM amb urgència que el nou consistori descobreixi d'una vegada tots els gats (vells), gates (maules) i gatades que encara romanen amagades per tal de saber —si és que quedava cap dubte— l'exacta mesura amb la que fins ara havíem estat engatusats.

CUIDANT-SE EL COR

En Rafel Nualart va sorprendre l'auditori demanant una ambulància en acabar un dels plens municipals. «Este no es mi Nualart, que me lo han cambiado!» exclamà la gent. I nosaltres, pressuposant que el què passa és que està feint un curset intensiu per a guanyar popularitat, esperem veure'l ben aviat encapçalant manifestacions en petició de la llarga llista de reivindicacions —ambulància, semàfors, guarderia, escoles, escorxador, etc. etc.— que ell mateix havia desatès en la pila d'anys que porta a l'ajuntament.

OBLITS

Amb la quantitat de filles que té el conseller Nualart se l'ha d'excusar per no haver-se assabentat fins ara que en tenia una —només una!— treballant a l'ajuntament.

Un descuit el té tothom, home!

Gigi

Garden Shop

**ARTICLES DE JARDI
PLANTES I MAQUINARIA**

Bany, 6

SAFAREIG

ELS BANYS S'ALLARGUEN

De vegades costa de saber què és la voluntat popular. El nom d'Avinguda de l'11 de setembre havia estat reivindicat manta vegades de forma popular i pública. En canvi, ara resulta que no podrà ésser adoptat oficialment perquè els veïns s'han manifestat en contra.

Quan hom pensa en el que costa de fer firmar una instància li fa feredat que se n'hagin presentat tantes reivindicant el nom de carrer dels Banys (en comptes d'11 de setembre) per a l'actual Avinguda de la Falange.

Esperem que els del carrer del Requetè no en vulguin dir Avinguda de les Dutes.

A QUÈ JUGUES CHARLES BOYER?

Ara resulta que el nostre Eeecs-Alcalde, En Pere Surigué, és President de l'Olimpic de La Garriga. Una vegada ha deixat moltes coses a mig fer, i la barra de mando de l'Ajuntament, va i presideix el Futbol de La Garriga, que potser voldrà ser més que un Club. A les properes eleccions municipals —si es que el Gobierno lo permite— ho veurem, Veurem també en aquesta cursa política-esportiva, com l'ex-secretari Sr. Solé — el dels pisos del Secretari— presideix la Secció d'Alpinisme, o l'eeecs-Alcalde Jubany del Castillo Prietalasfilas, presideix per exemple, la Secció de Petanca? I és que en el fons això d'En Pere i molts d'altres que han tallat fins ara el bacallà, és una qüestió de pilotes.

ESCÀNDOL A EIVISSA!!

De fonts periodístiques ben informades, ens ha arribat la notícia que a finals del mes de maig, uns garriguencs van fer una visita a una platja nudista d'Eivissa, que com ha de ser, és una de les illes de les Pitiuses. Els diaris Dayli que Dayli (anglès) i The Guardian of the Fe (català i castellà perquè ningú no s'enfadi), donaven la notícia que un grup nombrós de garriguencs (potser 90?), van irrompre pacíficament, en una platja de despelote. La visita cultural, sempre segons els diaris, va ser molt aprofitada. Les fotografies dels nostres compatriotes amagats entre els arbres, amb cares de sorpresa, de dolor i d'alegria dintre d'un ordre, eren ben expressives. Les frases que es digueren, cosa que evidència l'alt grau de coneixement d'idiomes dels nostres vilatans, han estat irreproduïbles, però corren cintes de cassette, i el Cor L'Aliança

en pensa fer una sàrdana per l'any que ve. El que no ens sembla bé, però, és que, sempre segons aquells diaris, en aquella platja nudista els noranta garriguencs estessin completament vestits. Això sí que és un escàndol, i donar el que se'n diu la nota! Venga ja!

I TOT ÉS QÜESTIÓ DE CALERS

Ah! i el senyor Rafael Nualart, el Sr. Nualart resulta que remena les cireres per la junta del Casino. Doncs, sí. La Comissió de la Festa Major va programar un dels balls en aquest Casino, la condició era que si hi havien perdudes la Comissió se'n feia càrrec, què va passar? Doncs que les pessetes recaptades van cobrir just el pressupost. Santa casualitat el Sr. Nualart fou l'encarregat de dir-ho a la Comissió.

CALERS

Surigué ja tornes a sortir en el Pou... ets president de l'Olimpic.

Recordes les medalletes?

Aquí en tens una altra per a reparar entre els companys de Junta.

Durant la Festa Major l'Olimpic ha editat un programa que li ha reportat uns bons beneficis cosa que ens semblaria molt bé si molts botiguers no ens haguessin dit que havien concertat la publicitat com ajut a la Festa Major.

D'això se'n diu fer l'Agost. Olé!

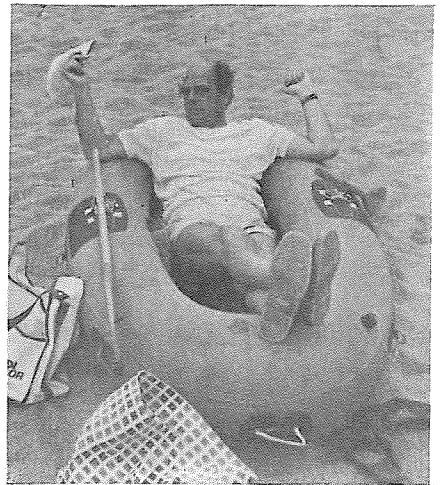
ELS CONSELLERS SE LA PAIREN

El pobre conseller d'Obres Públiques l'Antoni Pardo s'ha comprat un cotxe d'importació. L'home volia sortir en el Pou... manera:

Ara que això de les multes s'ha posat un xic més seriós, demanem que encara que sigui tard la multa tingui efecte.

El de Sanitat, en Martí Sunyol, s'ha assebatat que les aigües de la Mediterrània estaven contaminades i per això un cop a la platja, ha decidit prendre un bany sec.

COM SEMPRE

El Corpus d'enguany es va celebrar amb l'animació de sempre: les catifes de flors eren esplèndides, l'afluència de forasters apuntava un bon calaix malgrat la crisi i nosaltres vàrem vendre més Pous que llonganisses. Tot això a desgrat de la pluja que va caure intermitent tot el matí i que la nova circumstància de tenir un ajuntament d'esquerres havia fet alarmar a més d'un sobre el futur de la Festa.

SOLUCIO

El públic no podrà intervenir després dels plens, hom diu que per a evitar una proposta del Pou...; que el Consistori vengués el poble als americans i així viuríem tots de renda.

Sembla però que els russos s'hi oposen del tot, ja que en el cas que això es consumés ens farien caure un satèl·lit al damunt, tal i com va passar amb l'Skylab quan aquests pretenien comprar una vila d'Austràlia.

ENDEVINALLA

Qui ha obert i amb quina finalitat els vials que s'endevinen —tot encercant-la— la muntanyeta de darrera de Can Fournier que es va cremar l'any passat?

Proverbi: El sospitador que sospiti bon investigador serà.

SAFAREIG

FESTES DEL BOSC

Sota el lema; «Feu quedar bé a l'Alcaldessa, passegeu pel passeig» hem programat els actes de la propera Festa del Bosc, inspirats en els realitzats durant la proppassada Festa Major.

—CURSA POPULAR. Per a joves de 0 a 99 anys. Sortida del Torrent, ficant-nos per la claveguera i recorrent la totalitat de la població. No es poden dur ni lots, ni espelmes ja que ens guiarà un dels molts consellers que no saben per on van.

—GIMKHANA AUTOMOVILÍSTICA. Constarà d'una sola prova; els cotxes provaran d'aparcar en el passeig; al qui l'Alcaldesa posi multa quedarà eliminat. Nota d'alerta: les sancions es pagaran religiosament, i fem constar que l'Alcaldia ja fa dies que es prepara.

—FUTBOL SENSE PILOTA. L'Esther Camp anirà tirant cosses als gossos que no estiguin vacunats, fins que aquests entrin a l'escorxador; els funcionaris que el menen cantaran GOOL! GOOOL!.

—HAMLET (hablada en catalán). Lec-

tura de la cèlebre obra de W. Shakespeare, en traducció d'en Terenci Moix. José Moscart en farà lectura. Hom pensa que amb les lliçons que li està donant l'Alcaldesa superarà molt a l'Enric Majó.

—ACTUACIÓ DE LA BANDA MIRALL, formada per Joan Hernandescz, solista, Martí Sunyol, contrabaix, Joan Pinadella, orgues; amb l'aprenent Francesc Vinyes i l'Anton Planas a la guitarra, que ens oferiran el conegut i superfamos rock «Me quedo sin un pelo, morena». Amb llurs calves ens enlluernaran a tots i també els infants podran jugar a la rateta.

—REGATA PEL CONGOST, amb la participació de tots els equips de les universitats garriguenques. Exclòs el de l'Alpe que pretenia participar-hi en yacht.

—PETANCA amb grosses pilotes cedides amb angúnia per tots els consellers mascles.

—DESFILADA DE MODELS. Els del Pou..., tots sense gabardina s'aniran passejant per les escales de l'Església, així tot el poble els coneixerà i ningú no podrà dir res si no signen els articles.

—CANT DELS SEGADORS. Interpretat per la Coral «A cos nu» formada per: Nualanzinger: bariton; Supermoya: solista; Planas: triangle; Veu en off: Dr. Montalion que il·lustrarà històricament el cant.

CAMVI DE TERÇ

Dues coses cal ressenyar de les moltes que el nou consistori ha aprovat en els successius plens ordinaris i extraordinaris. Una, el trasllat de la creu del Passeig i la làpida de l'església així com el canvi de nom dels carrers. L'altra, la petició a la Generalitat per a la revisió del Pla general d'Ordenació Urbana i la composició de l'equip tècnic que el durà a terme.

És important destacar la primera pel seu valor simbòlic. I la segona per la seva transcendència quant a la futura fesomia urbanística del poble. Sembla que encara queda oberta la possibilitat d'optar per un urbanisme que no sigui fet a la mesura de les butxaques especuladores.

SILENCI EN ELS PLENS

Segur que molta gent que ha assistit a plens municipals es deu haver quedat amb les ganes d'intervenir-hi. Això ja se sap que és legalment impossible, però suposo que no ha de ser impossible trobar una forma d'aplicar la famosa fórmula «feta la llei, feta la trampa».

Per això vaig trobar positiva la proposta del regidor Moscart en el sentit de possibilitar una roda de preguntes al final del ple i sobre els temes de l'ordre del dia.

Realment no era una proposta excessivament atractiva però sí que era un pas endavant que molta gent hauria agraït de cor.

Finalment la proposta es va suavitzar dient que no fos obligatori que s'hi quedessin tots els regidors. (Realment no calia fer la matisació puix que es tractava d'un acte fora de ple i, per tant, extraoficial).

El resultat fou contrari a la proposta, amb els vots favorables dels regidors Viñas, Camp i Vintrol, i amb les abstencions de Núria Albó i Valentí.

Tal com es van desenvolupar les intervencions ja es veia que no era la primera vegada que se'n parlava sinó que el tema ja havia estat tractat prèviament entre bastidors i que les posicions no s'havien pas pres improvisadament.

No cal dir que cada un dels regidors té el dret d'adoptar la posició que cregui més convenient amb independència de la candidatura amb que es va presentar, però no sembla pas gaire lògic que un tema espectacular i polèmic com aquest sigui tractat de forma personal sinó que hauria d'ésser presentat en forma col·lectiva per una candidatura.

El resultat de la votació reflexa una divisió de criteris dintre de les candidatures Convergència i Unió, i

Unió d'Esquerres Garriguenques, però la d'aquesta darrera és la més significativa ja que la proposta va partir d'un membre seu.

Per què en Moscart va presentar una proposta que sabia que seria derrotada pels vots dels seus companys de candidatura? N'hi ha que diuen que és una maniobra del P.S.U.C., de cara a la galeria per fer la impressió que és més demòcrata que ningú. Sens dubte és una opinió que no es pot pas descartar ja que en altres ajuntaments, amb correlacions de forces diferents, no ha estat pas aquest partit el defensor d'aquest tipus de funcionament.

Tot i acceptant aquesta hipòtesi crec que la iniciativa era prou interessant com perquè no fos ventilada de forma tan poc elegant i bandejada sense més ni més.

Si realment era una manipulació calia que fos afrontada obertament i discutida fins a trobar una fórmula que no representés una capitalització a favor de ningú. I no havia de representar capitalització perquè, programes electorals a la mà!, totes les candidatures van comprometre's a portar una política amb un màxim de participació ciutadana.

Aquesta participació, com va dir en Martí Suñol, s'obté en forma òptima a base de treballar en temes d'interès col·lectiu, des de les conselleries o d'altres equips de treball, però no es pot oposar simplement aquesta actitud de treball amb la possibilitat de parlar al ple. Crec que són dues coses perfectament complementàries i que, en no ésser entès així, tots vam perdre unà mica la votació.

Manuel Vilar

UNA CARTA TANCADA, OBERTA

No puc adreçar aquesta carta als amics d'«El Pou calent» perquè un d'aquests amics soc jo mateix i resultaria absurd; ni la puc adreçar tancada perquè aleshores seria privada i no podria publicar-se. És per aquestes raons que, tot i anant dirigida a la redacció del «Pou» i amb un caire més o menys íntim la faig oberta, d'acord amb les mai prou lloades corrents democràtiques. Ja és prou sabut que l'expressió pública i la democràcia s'han dedicat darrerament a jugar la brisca; guanya l'una o l'altra, tan se val, perquè en la mentalitat del poble les dues van estretament entrelaçades.

Tot aquest preàmbul ja us diré perquè calia fer-lo. Estava temptat d'iniciar un procediment jurídic-humorístic al «Pou Calent», a l'entorn del seu darrer número, amb la inevitable relació de «considerandos» i «resultandos»; l'expressió d'aquests gerundis és d'un castellanisme difícilment traduïble. En intentar, però, posar fil a l'agulla ha resultat:

1) Que el nombre de «considerando» era tan elevat que l'escrit no hauria cabut al «Pou» per mor de la seva exagerada extensió.

2) Que el nombre de «resultando» havia de ser igual al de «considerando» i així l'extensió quedava doblada.

3) Que la supressió d'alguns d'ells no era aconsellable, ja que s'esllanguia la idea global perseguida.

4) Que havia de consultar un jurista per alguns termes tècnics; ja es pot suposar qui, doncs el tenim a la casa; però aquest està tan ocupat en les seves tasques professionals o en els seus viatges arreu d'Europa, que la seva difícil localització per una banda, i el difícil assoliment de les sis hores i mitja seguides de consulta necessàries, per una altra, ho feien materialment impossible.

5) Que les pressions rebudes per les forces dextrogires, embolcallades en la difícil localització de l'exacte procedència, exigien retallades totalment injustificades.

6) Que les pressions rebudes per les forces levògires, embolcallades en la contundència d'aquells que no tenen cap més límit que el poble, exigien extensions desorbitades.

7) Que les pressions rebudes per les forces ni dextrogires ni levògires (1) sinó tot el contrari, aconsellen una contundència controlada fins als límits escaients.

8) Que el Tribunal Constitucional podia interferir-se en aquest procés, desorbitant-ne el sentit, la qual cosa podia perjudicar la revista.

Analitzats amb cura aquests vuit punts m'he trobat en un atzucac, semblant al de l'Abril davant de l'Economia. Quan passen coses així s'acostuma a fer: o bé unes declaracions generals de principis i bones intencions, o esboçar uns punts fonamentals de referència inespecífica, o declarar que més endavant hi haurà unes declaracions oficials definidores. Per això, i com que després de les Eleccions Municipals m'ha tocat ser regidor de Sanitat, he cregut que, fet i debatut, la millor solució era expedir un «Certificat Sanitari». Heus ací el text d'aquesta decisió final:

«Jo, regidor de Sanitat, ex-candidat a la batllia de La Garriga, col·laborador d'«El Pou Calent» des de la seva singladura,

CERTIFICO

que el n.º ... d'«El Pou Film», dedicat fonamentalment a les Eleccions Municipals, amb abundant material gràfic i comentarístic, conté tots els elements bio-energètics necessaris per una vitalitat sana i robusta, combinats en les proporcions adequades que asseguren el seu equilibri psicosomàtic i un poder de penetració sociològic d'intensitat precisa de cara a la salut pública.

Si continua en el mateix règim pot assegurar-se-li una persistència robusta, qualitat difícil i escassa en èpoques de perills radioactius i multinacionals com els que estem passant.

El que em plau certificar a La Garriga, el mes de juliol de 1979».

I ara que el pou ja és definitivament calent i no li calen bullides extemporànies ni veleïtats cinematogràfiques per la seva supervivència, aquesta carta, que no és certificada tot i havent-hi un certificat, vol ser també testimoni d'agraïment d'un que s'hi ha vist ben retratat, amb aquell humorisme que fa sonriure de gust.

Fet i fet és millor un certificat que un judici.

Martí Sunyol i Genís

(1) Consulti's, si cal, «Llum polaritzada» en un Diccionari de Terminologia física.

TOCINERIA

Julia

Bany, 49
Tel 871 46 93
LA GARRIGA

Merceria
Fortuny

Bany, 7

EN EL PALASIO

Dades tècniques,

DIA: Un dissabte qualsevol d'Agost.

HORA: 12 de la nit

LLOC: En el palasio. Ai perdó ! Voliem dir en el Casino de la Garriga.

Hi ha ball. Els balladors són pocs, millor dit, no balla ni Déu. Un dels molts espavilats que hi ha pel món, ho veu tot molt clar i surt a l'escenari a animar la festa. Convida als assistents a sortir a ballar i a l'estil de la Corte de Sissí els va cridant:

! Señores, salgan a bailar, venga !

! No veo bailar a los señores

! Animo y, a bailar ! (1)

Això fa que alguns surtin a la pista. L'espavilat de torn, que ja ha esdevingut presentador, organitza un concurs de balls del qual en surten guanyadors una noia de Barcelona i un xicot de la Garriga. Aquests pugen a l'escenari on s'inicia el següent diàleg que reproduïm íntegrament sense comentaris:

Espavilat de torn: Venga chica, dí algo !

Noia: No, no, no, no quiero decir nada.

Espavilat de torn: Claro està emocionada. Que hable pués el chico que da un carácter local a la fiesta.

Noi: Es que no se que decir.

Espavilat de torn: !Pobrecito, no sabe que decir ! !Cómo se nota que ha ido a escuelas de la Garriga! Le tendremos que decir a la señora alcaldesa que se preocupe un poco más de las escuelas, porque ésto no puede ser.

(1) Substituïu els punts pels noms que vulgueu. Això sí ! que siguin socis del Casino-palasio de la Garriga.

CAJA DE PENSIONES
PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS

”la Caixa”

de Catalunya i Balears

A LA GARRIGA: Plaça de l'Església, 1

Telèfon 871 47 40

PORTEM AL POU

La notícia va començar a divulgar-se pel poble cap a final de curs:
Les monges tanquen!

Davant la sorpresa general, el Pou ha tractat de reunir tota la informació possible sobre les causes d'aquesta decisió. Ens hem intentat reunir amb totes les parts afectades directament: direcció del col·legi, junta de pares i mestres. També ens ha semblat d'interès saber l'opinió del Conseller de Cultura pel que fa al greu problema escolar que es plantejarà a la Garriga d'aquí un any de dur-se a terme el tancament ara anunciat.

No quiero conceder una entrevista a esta revista.

DIRECCIÓ DEL COL·LEGI: Ya hemos informado.

«No quiero conceder una entrevista a esta revista, pues ya hemos informado de la situación a quien debíamos: a las autoridades civiles, religiosas, la Asociación de Padres y los maestros. Es el propio Ministerio de Educación el que nos obliga a cerrar imponiéndonos unas normas que no podemos cumplir. Lo que no haremos es dejar a los niños en la calle y por eso no podemos hablar de si el cierre se hará en un año o en dos. De todos modos, los informes están ya presentados y el proceso seguirá su curso».

Aquestes van ser les úniques declaracions que vàrem obtenir, d'una manera informal per part de la Madre Superiora del col·legi, quan després de diverses visites a l'escola —on no hi era mai— vàrem arribar a veure-la per demanar-li una entrevista sobre el tema.

Es el propio Ministerio de Educación quien nos obliga a cerrar.

PARLEN LES MESTRES

L'entrevista a les mestres —l'única aconseguida— va ser feta a partir d'una convocatòria a la totalitat de la plantilla docent de l'escola. En van acudir cinc que ens van demanar no fessim constar els seus noms per evitar represàlies de part de la direcció; (Cal senyalar que en aquells moments encara no sabien, com ara ja és públic, que una de les seves companyes —que no era present a l'entrevista— la Montserrat Capa, seria acomiadada uns dies més tard). A més, van puntualitzar que les seves opinions eren personals i no representatives de tot

el grup d'ensenyants que no eren presents en aquell moment.

POU. —Qué passa amb les monges?

—Que tanquen.

—Va venir la Madre Vicaria, cap a final de curs, i van reunir tot el professorat per a comunicar-nos oficialment que l'escola tancaria l'E.G.B. en el termini d'un any. Tot ens ho han dit de paraula, per escrit encara no han dit res.

—Ens van reunir per separat els professors i la Junta de Pares. Quan vem preguntar la raó d'aquesta separació no ens van satisfer les explicacions. Semblava que **no els interessava que parléssim amb els pares.**

POU. —Us va agafar de sorpresa aquesta notícia?

—Jo ja m'ho temia perquè durant tot el curs ja hi havia hagut un ambient d'intentar desunir la gent.

—Jo no me n'havia adonat de res. Per a mi va ser una sorpresa.

—Jo ja m'ho temia perquè ens raven dit que havien tancat ja dos col·legis de la mateixa ordre. Un d'ells el de Gelida. Però fins que no t'ho diuen textualment no te'n fas el càrrec.

—Jo li havia sentit dir a la Madre que tenien por que a Espanya guanyessin les eleccions generals els partits d'esquerres perquè això suposaria la socialització de l'ensenyament. Però això no explica la decisió.

POU. —Quines són les raons que us

varen donar?

—Diuen que l'any passat o fa dos anys el Ministeri els va demanar uns plans per fer reformes i elles els van presentar. Ara es veuen obligades a fer-les i no ho volen perquè **no tenen personal religiós preparat.** Van dir que no es veien amb cor de continuar amb l'escola. Jo crec que l'exigència del Ministeri els va servir d'excusa. Els ha estat molt oportuna.

—Nosaltres els vem argumentar que hi havia espai suficient per a poder fer totes les reformes: laboratori, biblioteca, etc. Pensant en l'espai que hi ha mig buit dedicat a la seva clausura, o fent un pis més. Cap solució de les nostres no va ser acceptada. Finalment ens van dir d'una manera molt clara que allà era a casa seva i que elles podien negar-se a fer les obres.

—Quan vàrem argumentar el problema que creaven a més de 300 famílies que quedarien sense escola ens van dir que farien tot el possible per col·locar tots els alumnes en altres escoles i que per això havien avisat amb temps que d'aquesta manera tothom podria buscar solucions.

—Sabent el dèficit de places escolars que hi ha a la comarca els vem demanar com a solució que ens lloguessin els locals i que nosaltres formariem un cooperativa juntament amb els pares. Això tampoc ho van voler doncs **la casa la volen per elles,** van dir, ja que és la casa de la seva fun-

LES RVDES. FRANCISCANES

dació.

—A més tenen la intenció de traslladar-ri el parvulari que ara està en la casa anexa, i necessiten les quatre aules. Cal dir que aquesta casa anexa és de la Parroquia, era la vivenda del capellà que tenia l'escola, en l'època en que n'hi havia. Ara servia per parvulari però quan la deixin ha de tornar a la Parròquia.

—Ens van donar com a solució que lloguéssim o compréssim una torre per a poder formar la cooperativa. O que demanéssim la casa a la Parròquia. Que si nosaltres continuàvem pel nostre compte amb l'EGB, elles ens passarien els nens del parvulari, ja que pensen continuar tenint-lo doncs, van dir, estimen molt la Garriga.

POU. —Què en penseu d'aquesta decisió?

—Que hauríem de fer servir tots els mitjans perquè no es dugui a terme. Encara no hi ha res oficial i potser podríem fer reconsiderar la seva decisió, tot i que elles diuen que l'escola és una empresa privada i poden tancar quan vulguin.

—Jo ho trobo molt greu, i més tenint en compte que manquen places escolars.

—Jo ho trobo immoral. Això és capitalisme pur. Jo sempre m'he cregut que les monges es dediquen a l'ensenyament per a donar una formació cristiana i inculcar uns valors. I això ara es veu que no és així. Quan els convé a elles, no quan els convé a la canalla, pleguen.

—Elles argumenten que la seva feina la pot fer qualsevol seglar, que no són necessàries, però el què passa és que potser no els és rendable.

POU. —Quina és la vostra actitud? Quins passos esteu fent i quines sortides veieu?

—Creiem que la millor sortida és fer pressions juntament amb els pares perquè l'escola no es tanqui.

—Jo em veig al carrer. Iestic pes-

ULTIMA HORA

De fonts ben informades sabem que les encarregades del parvulari Rosa Avilés i Rosa Espinasa han estat despedides (verbalment), segons diuen per manca de títol, al igual que ho han fet amb la Montserrat Capa.

simista quant al recolzament dels pares ja que a l'Assemblea informativa que van fer al Patronat ens van deixar una mica de banda.

—Nosaltres, ara no estem fent res. Els que es mouen són els pares. Han buscat solucions a l'Ajuntament, a l'Alpe, un terreny... diuen que per ara tot els ha estat negatiu.

—L'única cosa que podem fer es coordinar-nos amb els pares. No podem anar soles. A l'Assemblea es va dir que unes representants del professorat anirien a les reunions de la Junta de Pares quan aquesta es reunís. Abans això estava prohibit pels estatuts, però es va veure que si l'escola tancava, els estatuts no servien.

Una solució seria l'escola pública, però en ella perdem els llocs de treball.

—Hem decidit d'actuar totes conjuntament i no individualment doncs creiem que serà l'única manera d'afrontar la situació.

—Nosaltres volem conservar el nostre lloc de treball. El que volen fer no tenen dret a fer-ho. Potser tenen la llei, però el dret no el tenen.

—L'única solució es lluitar per aconseguir que no es tanqui. Les altres solucions no les veig factibles: o és qüestió de pagar molts diners o és una lluita molt forta, com per exemple les lluites de l'escola Pegaso a Barcelona per aconseguir que el Ministeri es faci càrrec de l'escola. No ho veig factible.

—Una solució seria l'escola pública, però en ella perdem els llocs de treball ja que ha de cubrir-se amb funcionaris d'oposició. Hem de buscar una solució millor per a nosaltres.

EL SILENCI DE LA JUNTA DE PARES

Tres vegades vàrem anar a veure el President de la Junta, Sr. Sergi Garcia, per tal de demanar-li també una entrevista sobre el tema. Tot i que va firmar que trobava molt interessant la iniciativa no va poder fer cap declaració car li calia consultar la Junta i per motius de feina encara no s'havien reunit. Com que per raons de temps no podíem ajornar més dies l'entrevista demanada, vàrem anar a veure'l, una quarta vegada, tot oferint-li la possibilitat que la Junta fes unes declaracions per escrit sobre el tema, les quals serien publicades pel Pou.

En el moment de confeccionar aquest número encara no ens ha arribat cap declaració de la Junta de Pares. Donem constància d'aquest silenci tot repetint el nostre oferiment car la seva opinió ens sembla imprescindible de cara a tenir una completa informació sobre el tema en qüestió.

CONSELLER DE CULTURA:

POU. —Com veus el problema que planteja el tancament de les monges? Quina serà l'actitud de l'Ajuntament?

Francesc Viñas —Només és un problema de l'Ajuntament si els pares com a solució optessin per l'escola estatal, o per una escola pública. En aquest cas pendríem part recolzant-los i exigint al Ministeri tot el que calgui per resoldre la situació. En el cas que els pares es reafirmen en una escola privada o elitista, han de ser ells els qui tirin endavant la seva iniciativa i nosaltres no podem intervenir.

Fins aquí les opinions, no totes, dels principals protagonistes. De les seves futures actituds depèn la resolució del problema.

UNA MICA D'HISTÒRIA

Maria Anna Ravell Barrera va néixer a Arenys de Mar, a 6 de maig de 1819; després d'obtenir el títol de mestra nacional, decidida a dedicar-se a l'ensenyança de nenes pobres, se li adjuntaren tres companyes, i a instància del rector de La Garriga, van instal·lar-se pobrament a la casa número vuit del carrer dels Banys. A La Garriga es fundà la nova orde religiosa i per tant, el convent del carrer Cardedeu és la seva Casa Mare.

«La fundación de esta casa fue debidamente autorizada por el Excelentísimo e Ilustrísimo Señor Obispo de Barcelona, en 28 de Enero de 1857; la comunidad pertenece al Instituto de Religiosas Franciscanas de la Inmaculada Concepción; la casa es propiedad del Instituto; la comunidad no tiene otro objeto que la enseñanza; para la subsistencia cuenta con el producto de la enseñanza y algunas labores.»

Dins l'acta de la sessió de l'ajuntament de 30 d'octubre de 1859 que se'ls havia invitat «para asistir a la función religiosa que se celebra en este día a la hora de la misa mayor, con motivo de la profesión de religión que se proponen hacer las señoras Doña nita Rebell y compañeras, que en la actualidad se dedican a la enseñanza de las niñas de la población»; acordaren d'assistir-hi.

El 16 de juny de 1915 l'ajuntament autoritzà les monges per fer obres. Aleshores va construir-se tota una gran ala d'edificació, en la part baixa de la qual va instal·lar-se dues grans aules i al primer pis el dormitoris de les noies pensionistes que s'allotjaven al convent com a educandes.

El 20 de gener de 1921 hi havia matriculades 120 nenes i la comunitat era de nou germanes. Per altra part, el beneficiat mossèn Francisco Barnils declarà,

entre altres coses: «Iglesia de la Purísima Concepción; está situada dentro de la misma población, en la calle Cardedeu; es capilla pública; fue bendecida el año 1869; fue edificada inmediatamente antes de la bendición».

En el clos d'aquest convent va allotjar-se el Patronat de Maria Immaculada per a reunir les noies, sobretot a la tarda del diumenge; també va donar aixopluc a la fugaç escola de menageres, per a la dona (1921-1922).

En 1936 fou cremada l'església i destruït també part del convent; acabada la guerra les monges van retornar a la casa; varen reedificar part de les destroces; en 1950 van inaugurar la nova capella, més gran que no l'anterior; han continuat donant classe a les noies. (1)

Actualment l'escola és mixta, és a dir per a nens i nenes. Part del convent i bona part del primer pis a més del que havia sigut dormitori per a les nenes pensionistes, està dedicat a aules per a l'ensenyament d'Educació General Bàsica. En el curs 1978-1979 hi ha hagut matriculats 434 alumnes d'E.G.B. El curs vinent es calcula que hi haurà uns 450 alumnes; aquesta xifra augmenta perquè la quantitat d'alumnes que passaran a Primer curs és més nombrosa que els que han fet vuitè.

Com podeu veure, avui no parlem de guarderia i parvulari, que si per ara no estan en perill imminent de tancament, formen part, també, d'un greu problema que caldrà resoldre de cara al futur, i que mirarem de tractar en un proper número.

(1) La informació està tretta de les pàgs. 227 i 228 del III volum de la **Història de la Garriga** d'en Josep Mauri i Serra.

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava
LA GARRIGA

LYDIA

TEIXITS

Barcelona, 21 GRANOLLERS

LA CREMÀ DE L'ESTIU

L'estiu d'enguany, vist des del punt de vista estrictament endròpic (1), podem dir que ha estat una cremada positiva d'energia,

L'APLEC DE LA SARDANA.-

Un any més va crear aquell caliu que acalora els dansaires, aquest any però, en el Bosc del Malhivern.

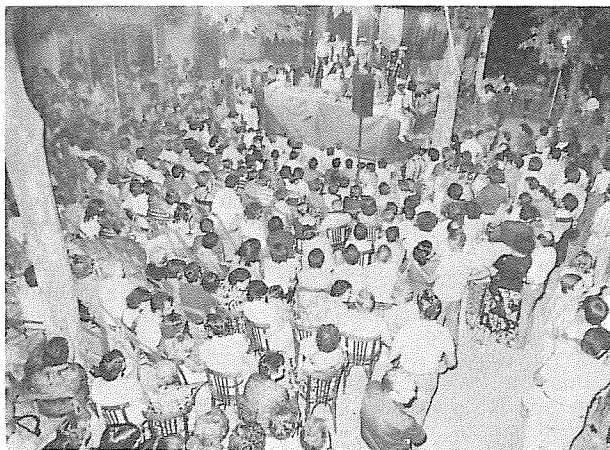
LA FESTA MAJOR.-

Amb la cursa popular i quatre ballarugues, on s'hi van cremar una pila de greixos.

Gran cremada de rom amb molta sardina i pescadors de veritat.

L'alcaldessa que va estrenar uns pantalons, que encara no sabem si eren curts una mica llargs o llargs una mica curts, també anava cremada amunt i avall gaudint de l'èxit de la festa.

La comissió de festes presidida per en Quico Viñas, es carregà al damunt tot el pes de la festa. Això suposa una gran crema de calories.

FESTA DE SANT RAMON.-

Ací s'hi va cremar tot el que quedava, superant els focs de la festa Major.

I, per acabar direm que les festes populars organitzades aquest estiu han resultat bones i boniques, i visques des del punt estrictament crematístic una foguera de la festa major carrinclora que fins ara i de manera intermitent ens havien organitzat.

(1) Consulteu el mateix manual de física que us recomana en M.Sunyo! en el seu article.

DE LA NOSTRA ARQUITECTURA

Ha aparegut fa poc temps editat per la «Caixa», una guia arquitectònica de La Garriga, a cura de l'aparellador i arquitecte garriguenc, Lluís Cuspinera i Font (1). El coneixement que del planejament urbà de la població té l'autor, així com el contingut de la guia, plena de dades, fotografies, i àdhuc d'un planol de la població on se situen els elements i conjunts arquitectònics, els elements arquitectònics i paisatgístics i l'arquitectura desapareguda, fan doblement interessant l'estudi.

L'esmentada guia es divideix en dues parts. La primera d'elles s'inicia amb la referència als vestigis romans i arriba a l'any 1875. La segona part estudia els darrers cent anys (1876-1976). Lluís Cuspinera, divideix aquesta segona part amb dos cicles històrics: un que va des de 1876 i arriba a l'any 1939, en el que s'hi veuen a la nostra població mostres dels moviments eclèctics, modernistes, noucentistes i racionalistes, i un altre període —arquitectura de postguerra— subdividit amb dates que van de 1940-1961 i 1962-1976. D'antuvi cal dir, que aquestes divisions ofereixen al lector un coneixement precís del desenvolupament arquitectònic i paisatgístic garriguenc, cosa que sempre s'agraeix en estudis complexos com és el que se'ns presenta.

D'entrada destaca a la guia, que el tipus de corrent estilístic que hom califica amb el nom d'eclecticisme, és justament a La Garriga, on s'hi troba el conjunt més important que resta al país, i senyala com a primer edifici d'aquest corrent, el del Balneari Blancafor (2). Quan a l'estudi del modernisme, se'ns recorda que la casa de Juli Barbey (1910); la Bombonera (1910); la «Torre Iris» (1911) i la casa per a Josep Barraquer (1912), les quals formen la «Mansana Raspall», formen un conjunt únic, tant pel fet d'agrupar quatre edificis de l'arquitectura Manuel Raspall en una illa de cases, com pel fet d'haver estat pujats en un mateix període o època estilística.

Posteriorment la guia ens endinsa cap al noucentisme, dins del qual Lluís Cuspinera cita als arquitectes Raimon Duran i Reynals; Nicolau M. Rubió i Tuduri i Adolf Florensa, com autors d'edificis garriguencs. Sobre el racionalisme, la referència es breu forçosament, donat que tan sols dues obres de l'arquitecte Xavier Turull són les representatives a la nostra població. Un altre cicle històric és el que l'autor de la guia fa entre 1940-1976, dividint-lo però, en dues etapes: de 1940-1961 (etapa anomenada d'arquitectura per a després de la guerra), i de 1962-1976 (etapa en la qual els edificis no es poden enmarcar —en paraules de l'autor— en un moviment arquitectònic).

Per altra banda, els apartats sobre conjunts arquitectònics; elements arquitectònics i paisatgístics i sobre arquitectura desapareguda, creiem que són d'una aportació valuosa per l'estudi de La Garriga, a part de l'interès que per ells mateixos tenen ja.

Aquesta guia, aporta un coneixement més exacte de la població. Dóna peu a futurs estudis més amplis, i fins i tot fóra desitjable la seva introducció, en els plans d'estudi de geografia urbana de La Garriga. Apuntem però, algunes idees, evidentment ampliables o qüestionades si cal, que es podrien treballar, tenint com a base la guia esmentada:

- 1.— Interdependència entre els cicles arquitectònics i la demografia de la població.
- 2.— Configuració de La Garriga, a través de la trama arquitectònica.
- 3.— Causes de derrocament d'edificis. Actitud de l'administració local.
- 4.— Perspectives futures dels conjunts i elements arquitectònics i paisatgístics.

Per acabar, tan sols explicar, que la Guia que tinc a les mans i les que apareixeran a la venda, difereixen en la seva introducció. Pel que em consta, hi hagueren les suficients pressions per part d'algun membre del darrer

Consistori, per tal que no hi sortís cap crítica a la seva gestió urbanística. Això comportà una censura prèvia a la Guia inicialment editada que ben poc diu en favor de l'Inquisidor —o Inquisidors— de torn. Els col·leccionistes tenen un bon motiu de confrontar i guardar ambdues guies. Els garriguencs, en general, tenim molts motius però, per rebre enhorabona aquesta Guia que podria servir de model per a molts pobles de Catalunya. (3)

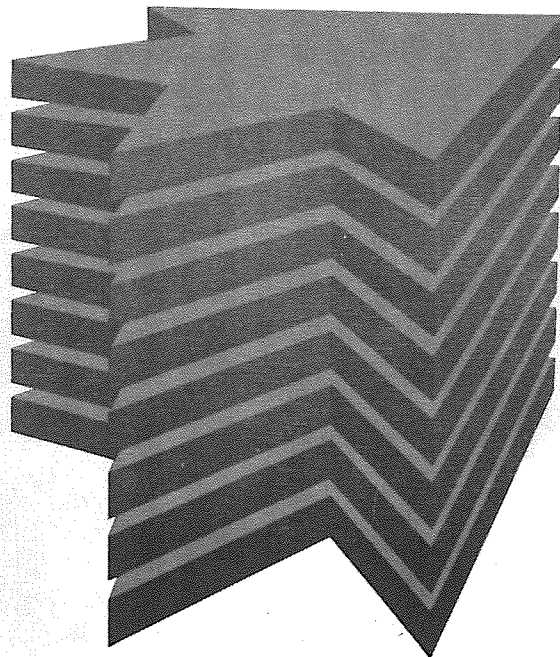
Joan Garriga i Andreu

- (1) CUSPINERA I FONT, Lluís :«La Garriga. Guia arquitectònica». Edita: Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis de Catalunya i Balears. Barna 1978.
- (2) Cal remarcar, que mentre a la pàg. 10 posa la data de construcció de 1876?, a la pàg. 11, al costat de la fotografia, senyala 1875.
- (3) Josep M.º Espinàs fa referència a aquesta Guia, en un article publicat el mes de Juliol darrer, en el Diari «AVUI».

la garriga

GUIA ARQUITECTÒNICA

LLUÍS CUSPINERA I FONT

GAVINETA XAFARDERA

L'oreneta de la garriga

—Ja sé, ja sé que el meu cas no és freqüent. On s'és vist que una gavina abandoni el seu Mar i se'n vagi terra endins, per conviure amb les espècies d'interior i xafardejar-ho tot?

Però el meu Mar estava massa podrit. Els peixets que caçava per la meua subsistència, tenien gust de detergent i petroli; tot feia una mala olor impressionant.

Havia remuntat un riu i fet una estada de pocs mesos a la ciutat del Gran Sot, de les fàbriques fumejants i de les pudors d'escombraries. Però allà es va intentar «utilitzar» el meu pobre niuet de la Porxada, i m'hi volien posar unes sigles politiqueres. Però jo no tinc afecció cap a cap sigla, jo no soc més que del Mar i del Vent, i del meu pobre i maltractat país. Allà vaig deixar, doncs, el meu cau, tot ple de consignes però buit de mi. Adéu!

Aleshores, vaig seguir riu amunt, fins que vaig trobar un altre poblet. Era molt petit i bonic, i molt còmode si haig de fer cas de la gran quantitat de fàbriques de mobles que hi ha. No sé si tothom menja a aquest poble, però qui no jugui o sigui és que és tonto!

Em queia simpàtic, però. I com que no portava cap pressa, vaig decidir restar-hi una temporadeta.

Per fer-hi una entrada més o menys triomfal, em vaig plantar al bell mig d'una plaça amb arbres, davant de l'església. Possiblement, mai no s'hauria vist una gavina posada damunt d'aquell fanal. Jo pensava:

—Mentre que algun caçador no em confongui amb una perdiu i em foti un tret...!

Afortunadament, els caçadors d'aquell poble gaudien segurament d'una bona vista, doncs el tret no es produí. Els nens em miraven encuriosits, però no estranyats. Tot justament al revés de com m'observaren els grans, estranyats però no encuriosits. —«Qüestió d'edats, i de fantasia»— pensava jo.

De sobte, una oreneta més bufona que un pom de margarides el mes de maig, s'em va acostar.

—Que t'has perdut, «tio»? —em digué.

Li vaig explicar la meua història, i li vaig dir que cercava amics.

—Doncs, si «te piace», jo puc ser la teva amiga. Seré ací tot l'estiu, però quan comencin els primers freds, «voilà», m'esfumaré cap al sud. Ja saps les meves habituds: «Cosa fina i ben arregladeta».

—A mi no m'agradaria marxar cap altres països... i això que n'hi ha en quantitat, i millors que el nostre...!

—Quantidubidubida! —va afegir la meua rutilant companya. Però no són tan perfectes: Arreu hi ha «follons». Però jo tan sols cerco el Sol. El Rosset que m'escalfi la façana. El fred em «casca».

—Doncs amb la teva amista, se'm prepara un bell estiu! —li vaig dir. —Tú m'explicaràs coses dels teus llargs viatges arreu del món, i jo te'n contaré de les meves petites volades per damunt d'aquest País nostre.

Després, ens arribarem fins al riu, vorejat per una absurda autovia que s'acabava a la sortida del poble, tot convertint-se en una petita carretera, atrafegada, embolicada i bonica que creuava les muntanyes.

Ens vàrem banyar. Jo li volia ensenyar a pescar, però ella s'estimava més les mosques i petits insectes que puñulaven per sobre de l'aigua.

Evidentment ella era més afortunada que jo. De mosques i mosquits no n'hi faltaven però... com podia trobar jo un miserable i trist barb dins d'aquell pestilent riu mort?

—Vas «de craneo», nano! —em deia, tot veient les meves inútils capbussades. —Patiràs més gana que un mestre d'escola! Bé, segons de quina escola, és clar!

Jo, en plan Bogart, li vaig passar l'ala per l'esquena, tot dient:

—La meua amiga!

—Oh, «cielos y heavens»! —va fer ella, tot donant-me un coparret amb el bec.

Heu vist mai els ulls d'una oreneta brillant de content? Si sou sers humans els qui em llegiu, ben segur que no. Perquè si teniu una oreneta a la mà, sempre serà tota plena de por i de traspals.

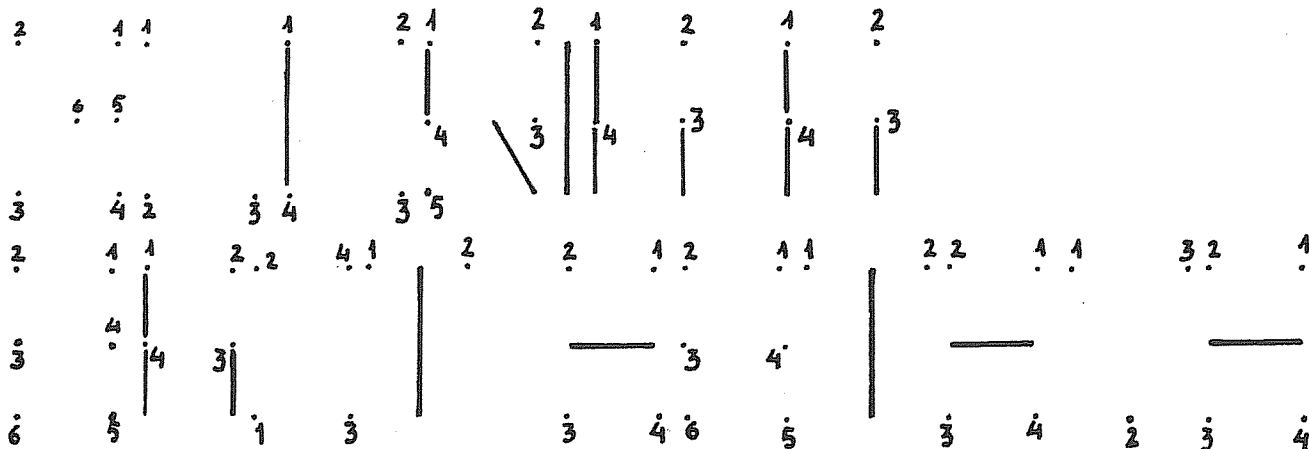
Quina sort tenim els que som animals!

Gavinetà

ENTREMALIADURA

EL DIBUIX SECRET

Desfeu el misteri ajuntant les xifres aquí expresades i us apareixerà una inscripció referent a una cosa tradicional que hi va mancar en els actes de la festa Major. Sort.

felicitau amb flors

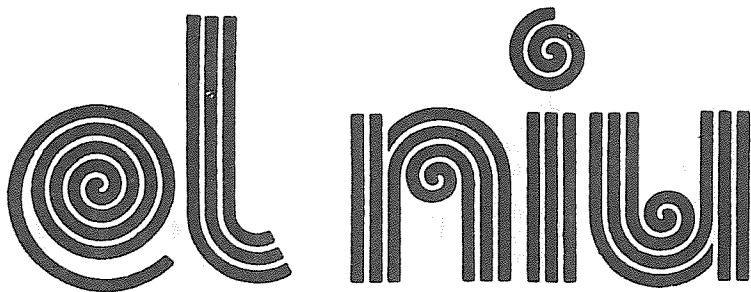
Ntra. Sra. de la Salut, 1

☎ 871 41 84

**Ideas
Sati**

para decoración textil

**Satvel
Satilene
Sati/fibra
Satimur**

*Gran assortiment
per a la quitxalla*

C./ CALABRIA, 63 - Tel. 871 50 48

LA GARRIGA